

Az igaz szerelem nem ismer határokat.

Az első kisregény - melynek elbeszélője Grim - betekintést nyújt az olvasónak a hős múltjába: milyen okok és események pecsételték meg a sorsát, hogyan vált később Isla szerelmévé.

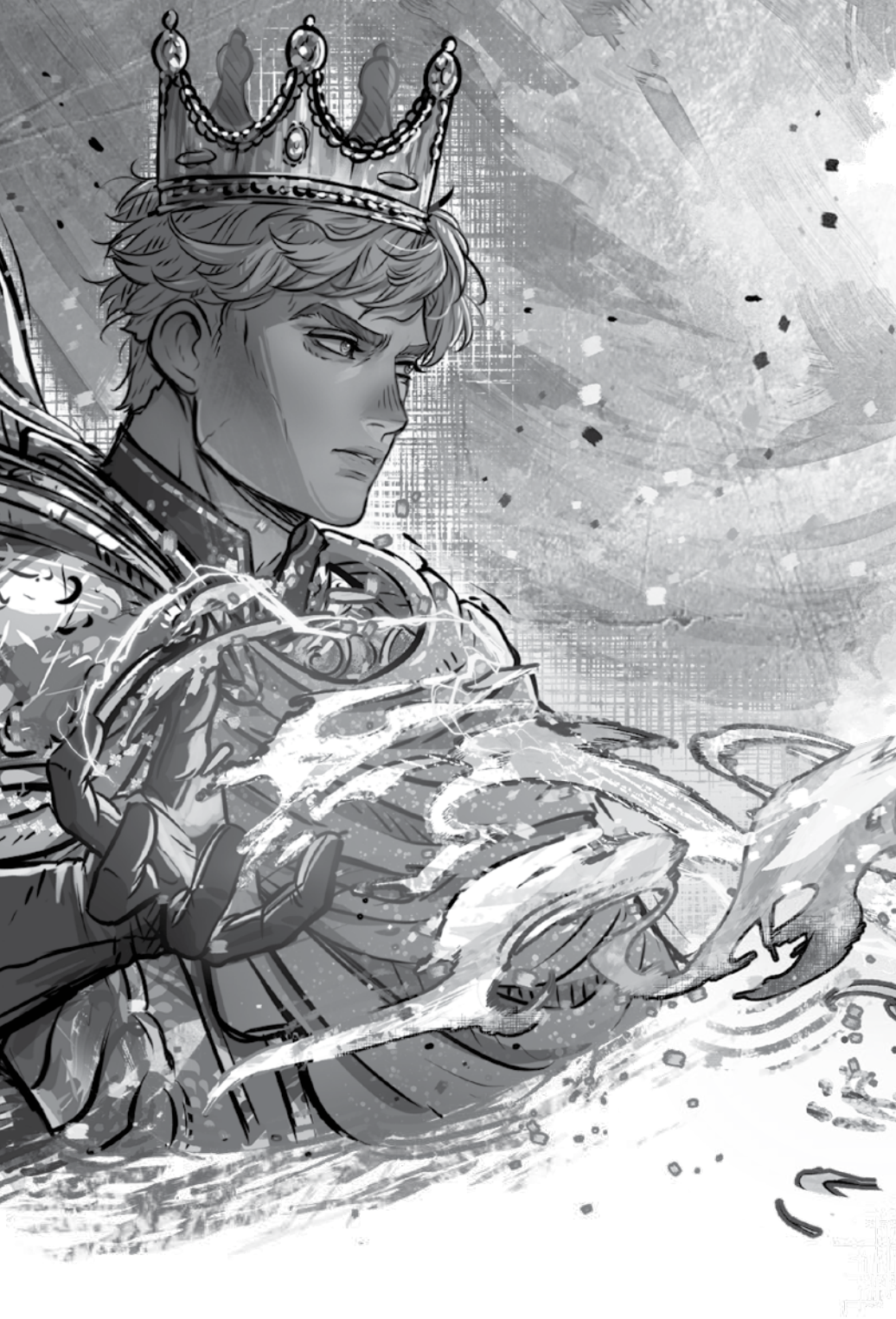
A második történetben Oro vall saját személyiségéről: a királyról, aki az igazságosság iránti vágya és a mindennél jobban szeretett nő iránti szenvedélye között örlődik.

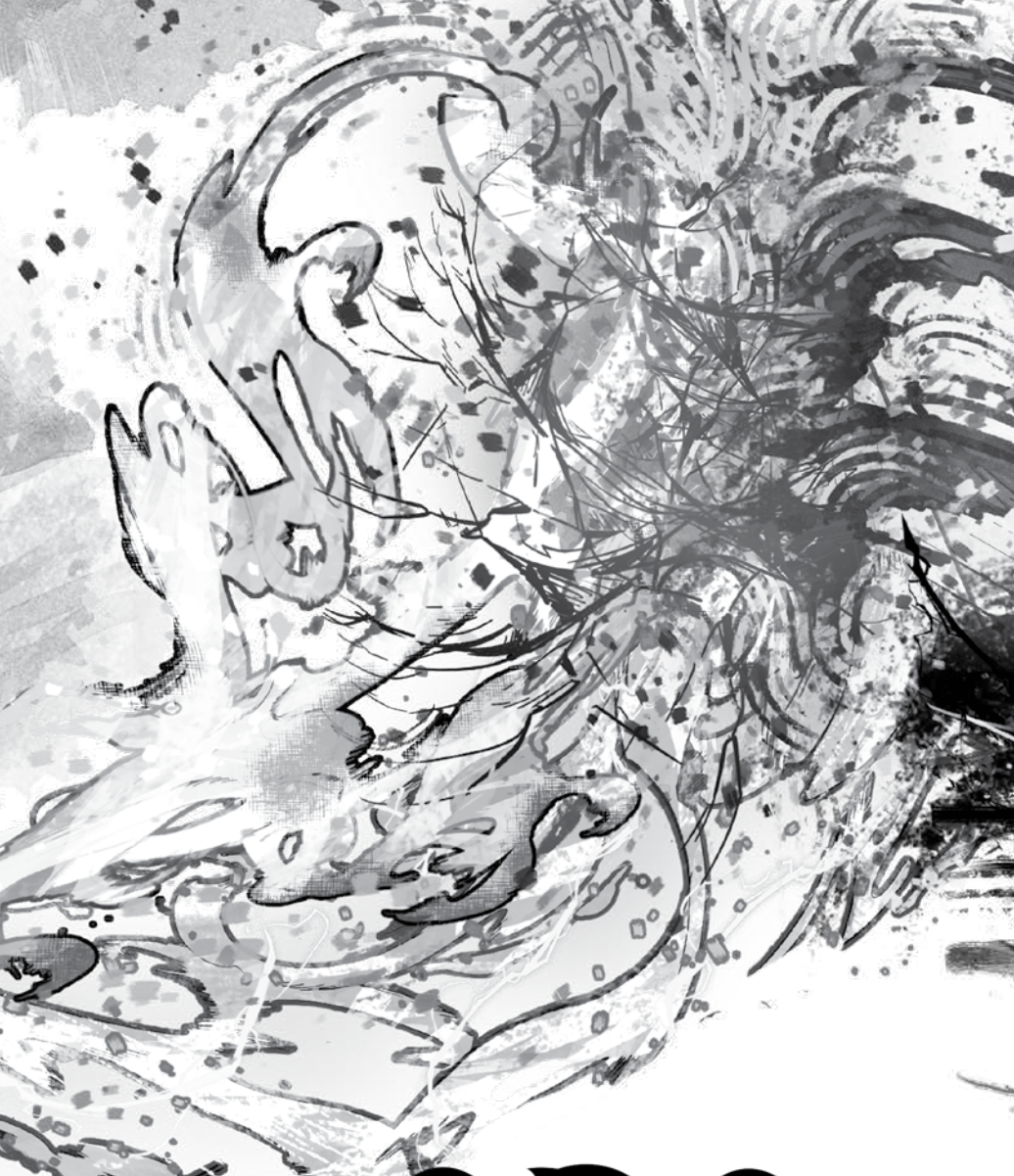
ALEX ASTER

GRIM
és
ORO

DUELING CROWNS KIADÁS

— részlet —

ORO

AZ IGAZSÁG

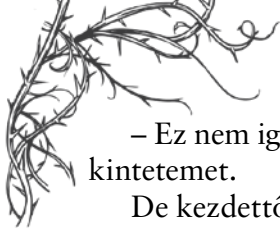
Apám egy fikarcnyit sem törődik velem.
Anyám elhallgat, ujjai a teáscsészére fonódnak.
A homlokát ráncolja. Olyan arcot vág, amit eddig nem láttam rajta.

– Miért mondd ezt? – kérdezi végül. Hosszan kortyol az italából, majd óvatosan leteszi a csészét, amely koppan az asztalon. Nem néz rám. A teájában kavargó mézet bámulja, amely ugyanolyan színű, mint a szemünk.

– Mert így van. – A hangom minden érzelemtől mentes ugyan, de én magam nem. Ezeket az érzéseket általában magamban tartom, mintha azt gondolnám, hogy ha eltemetem őket, el is tűnnek. Mintha le lehetne őket fagyasztani, és ezzel örök keménységre ítélni, ahogy a holdszigeti jóslatokkal történik.

De persze nincs így.

Apám szinte rám sem nézett, mielőtt ma reggel Egant, a bátyámat választotta, hogy elkísérje őt a vadászatra. Valami varázslatos agancsokat viselő lény után erednek. Aztán új kardokat hoznak a fegyvertárból, és azokkal vívnak majd. Anyám ugyan javasolta, hogy én is csatlakozzam hozzájuk, de apám meg sem hallotta. Egan bocsánatkérő pillantást vetett rám, miközben néztem, ahogy együtt távoznak, és ott maradtam az üresség érzésével.

– Ez nem igaz, Oro – mondja végül anyám, kerülve a tekintetemet.

De kezdettől fogva tudom: csak második opció vagyok. Másodszülött. Akkor válnék fontossá, ha valami szörnyűség történe Egannel.

A teám édes, egy egész kanál mézet tettem bele, mégis keserűség árasztja el a számat. A borostyánszínű folyadék úgy csúszik le a torkomon, mintha sár lenne.

Mert ez az igazság. Most már biztosan tudom.

* * *

A kastély sötét és csendes, amikor a hálószobám ajtaja nyikorogva kinyílik. Egy pillanat alatt felriadok, tenyeremben lángoló tűz gyúl.

Ugyanolyan gyorsan ki is alszik, amikor meglátom, hogy csak Egan az. Aranyszínű haja megcsillan a holdfényben, ahogy bezárja maga mögött az ajtót.

– Fel akartál gyűjtani? – kérdezi, mosolyát visszafojtva.

– Talán – tárom szét a karom, aztán gyorsan le is eresztetem. – Nem számítottam rád.

Egan mosolya elhalványul. Egy ideig minden este meglátogatott, és elismételte mindazt, amire apánk tanította. Elmesélte nekem a katonai műveletekkel kapcsolatos utasítások minden részletét, vagy kardjával megmutatta, milyen technikákat gyakoroltak vívás közben.

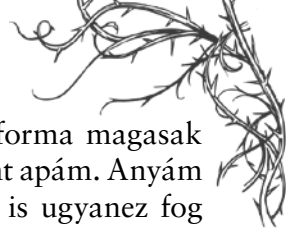
Az utóbbi időben azonban nem nagyon bukkant fel.

– Sajnálom – mondja. – Nagyon sok a dolgom.

Rám viszont minden jellemző, csak az nem, hogy sok lenne a dolgom. A mosolyom elég keserű.

– Megőrülök az unalomtól. Bármit megadnék érte, hogy sok dolgom legyen.

Egan felsóhajt. A szeme alatt két lila félhold húzódik, mintha fáradt lenne. Lerogy az egyik székre, és hátradől, hogy a nyakát a háttámla párnájára támaszthassa. Túl gyorsan nőtt vagy öt centit, és úgy tűnik, a teste nem tudja, mit kezdjen ezzel. A lába természetellenesen hosszúnak

tűnik, nem illik a testéhez. Régebben egyforma magasak voltunk, de most már majdnem akkora, mint apám. Anyám azt mondja, hogy néhány év múlva velem is ugyanez fog történni.

– Légy hálás, hogy nem te vagy az örökös. *Neked* legalább van életed – mondja Egan.

– Ebben a komor kastélyban dekkolni aligha irigylésre méltó.

Egan mosolyog, de a mosoly nem éri el a szemét.

– Nekem a te életed tűnik csodálatosnak.

– Cserélhetnénk – javaslom, hogy mosolya tovább tartson.

De nem tart ki. Soha nem tart ki. Csak megvonja a vállát.

– Ki tudja. Talán egy nap király leszel.

– Nem – mondom morcosan. – Soha nem akarnék király lenni.

Így igaz.

– Miért nem?

A válasz nyilvánvaló, de úgy döntök, hogy a kedvében járok.

– Mert az azt jelentené, hogy te már nem vagy itt.

Bólint. Rácsap a térdére, lendületesen feláll a székről.

– Ez mondjuk igaz, Oro. És szeretek élni, még ha a kiképzés fárasztó is. – Odasétál hozzám. – Megvannak azok a kardok, amiket neked adtam?

– Persze – mosolygok.

Előveszem őket az ágyam alól. Odadobok neki egyet, ő pedig azonnal elkapja. Vívóállásba helyezkedik. Én is. Úgy, ahogy ő mutatta. Ahogy apámtól tanulta.

– Nos – kezdi –, ezt tanultam ma.

ARANYOZÁS

Apám aznap érzékelteti velem először, hogy büszke rám, amikor megölkök egy embert. Arany kesztyűje a vállamra hullik, ujjait a karom köré fonja, hogy maga felé fordítson, arccal a kis tanácsa felé. Arcának kemény vonásai kissé meglágyulnak, amikor elmosolyodik.

– Aranyozás, hát el tudjátok ezt képzelni? Nézzétek meg a vérvonalunk erejét! És még csak nem is az elsőszülöttemben rejlett.

A véletlenül arannyá változtatott szerencsétlent teljes pompájában állította ki a tanácsterem elé. A korona erejének büszke szimbólumaként.

Később anyám a szobámban talál: éppen hányok. Meleg keze a hátamon pihen.

– Baleset volt – mondja. – Mindannyian hibázunk.

Lehet, de az én hibám – ez a hiba – egy ember életébe került.

Albertnek hívták. Családja volt. Egy velem egyidős lánya, Pearl. Együtt játszottunk. És most, most csak egy aranybevonatú holttest a király mellett. Szörnyű tettemet még meg is *ünneplik*.

Másnap apám megkér, hogy csináljam meg újra, hogy adjam elő a mutatványt a tanácsnak is, de nem vagyok rá képes. *Semmire* nem vagyok képes. Nem is akarok engedelmeskedni. A szégyen és a megbánás eloltotta azokat

a képességeimet is, amelyek gyakorlása korábban sosem esett nehezemre. Most már akkor sem tudnék lángot idézni, ha megpróbálnám.

Aztán apám megint nem áll szóba velem. Csodából szegyen lettem.

* * *

Mielőtt még beszélni tudtam volna, anyám úgy talált rám a kiságyamban, hogy a szoba lángokban állt. Mindig azt mesélte, én csak bámultam rá a lángok közül.

Anyám megdöbbsent. Nem szabadott volna, hogy a képességeim ilyen fejlettek legyenek, hiszen csak másodszülött voltam.

Apámnak egy szót sem szólt az egésze. Az éjszaka közepén elrohant velem egy barátjához, egy Vadonchoz, akivel közösen műveltek egy kertet. Ez a barát pedig egy magas férfihoz vezetett minket, akit Elknek hívtak.

Erre nem emlékszem, csak arra, amit később Elk mesélt nekem. Hogy hogyan nevelt még csecsemőkoromban. Hogyan kellett mézzel etetnie, hogy lenyugtasson, ha kitört rajtam a hiszti, nehogy felgyújtsam az egész szárazföldet. Hogyan tanított meg arra, hogy a dühömön keresztül is lélegezzek. Hogyan mutatta meg a módját, hogy ezt a hatalmas erőt elrejtsem a világ elől. Anyám titokban hozta el hozzám mindaddig, amíg meg nem győződött arról, hogy megtanultam kontrollálni a hatalmamot. Akkor pedig befejeztük a képzést.

Anyám azt mondta, ne beszéljek apámnak az erőmről, és idővel rájöttem, miért, de néha... úgy éreztem, bárcsak megtehetném. Talán, ha tudná... Talán akkor úgy nézne rám, mintha számítanék neki egy kicsit.

Mostanra ez az erő eltűnt. És anyám elkezdett aggódni.

A szobámban vár rám, amikor hazaérek a vacsoráról. Teát főzött. A vele szemben lévő székre mutat.

– Ül le ide, jó?

Megtorpanok.

– Valami baj van?

Teázni az étkezõben szoktunk. Sosem ilyen késõn.

– Természetesen nincs semmi baj – mondja.

Keserûség. Hazugság, amit a túláztatott tea ízén keresztül is érzek, a tehetségemnek hála. Amirõl õ nem tud.

Tétovázva elõrelépek. Leülök. Önt a teából. Belekeveri a mézet.

Iszunk néhány kortyot, majd azt mondja:

– Az erõd.

– Mi van vele?

– Eltûnt.

Ezt mindannyian tudjuk. Leginkább én. A csészembe bámulok.

– Szerencsére. Nem is akarom ezt az egészet.

Beleégett a tudatomba annak a férfinak az arca, aki éppen kilhelte a lelkét, miközben bőre arannyá keményedett.

Összeszorítom a szemem, hogy elúzzem az emléket.

Anyám meleg keze az enyémre fonódik.

– Oro. Nagyszerû képességekkel születél. Eddig korábban tartottuk õket, de ha túl sokáig nyomjuk el... attól tartok, átveszik feletted az irányítást.

Biztosan látja, hogy nem érdekel, bármennyire is elhatalmasodnak rajtam. Hadd hatalmasodjanak! Megérdemlem, azok után, amit tettem.

Másik megközelítést próbál.

– Ha a képességeid rossz pillanatban törnek elõ, az szörnyû pusztításhoz vezethet, és nem csak egy ember számára.

A szemébe nézek. Igazat mond.

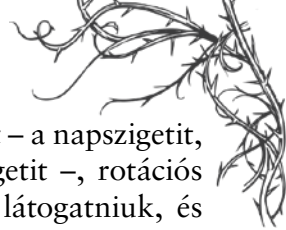
– Mit tegyek?

Tovább kevergeti a teát.

– Beszéltem az apáddal. – Szája megfeszül. – Korábban küldünk el a kiképzésre.

* * *

Két héttel késõbb a Napszigetre tartok, hogy hivatalosan is megkezdjem a napszigeti képzésemet. Minden királyi sarj

örökségül kapja Lightlark négy varázserejét – a napszigetit, a holdszigetit, a csillagszigetit és az égszigetit –, rotációs rendszerben és mindegyik szigetre el kell látogatniuk, és addig maradniuk, amíg el nem sajátítják az egyes képességeket.

Egy ideig attól tartottam, hogy apám nem engedi, hogy részt vegyek a rotációban. Egan maga sem fejezte még be a sajátját.

Most pedig... egy évvel korábban küldenek.

A koronázás előtt izgatott lettem volna. Mindig is el akartam menni a kastélyból. Bármi jöhet, csak a falakon kívül lehessek.

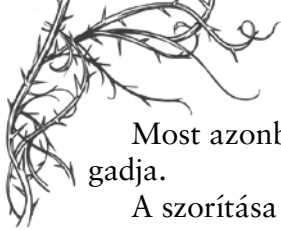
De a képességeimet soha többé nem akarom használni. Most pedig... mégis kénytelen leszek rá.

Egy örökkévalóságnak tűnik odaérni, de végül elérjük a hidat. Ha egyáltalán annak lehet nevezni. Csak néhány öreg deszka és némi kötél, amit alig tart egyben az imádság, és vadul lengedez a több száz méterrel alattunk tomboló óceán felett.

Anyám megfordul, és egy pillanatra eltakarja a kilátást a hídra, szeme csillog. Soha nem láttam még sírni, soha. Apám talán azt hiszi, ő a legerősebb a királyi családban; talán azt hiszi, hangos szavai és kegyetlen parancsai teszik őt azzá, de téved. Egyenes tartásával, kedves bátorításával és szilárd meggyőződésével anyám a legerősebb. Ő törődik az emberekkel ezen a szigeten... míg apám csak azzal foglalkozik, hogy a felfedezetlen földekre gondoljon és a még nagyobb hatalom megszerzésére.

Többet akar. Mindig többet. Semmi sem elég. Egan inkább anyámra hasonlít. Nagyszerű király lesz belőle.

– Drága fiam – mondja. Nem *másodszülöttem*. Soha nem bánt velem másképp, mint Egannel. Soha nem szeretett kevésbé. – Napsugaram – ismételteti, de a hangsúlyból érzem, hogy úgy hív, ahogy kiskoromban. *Napsugaram, ragyogóan fénylő napom*. Mindig mosolyog, amikor ezt mondja.

Most azonban úgy tűnik, fél. Mindkét kezemet megragadja.

A szorítása meleg, ismerős.

– Szeretlek, Oro – mondja. – Mindig is szeretni foglak.

Valami megcsípi a tenyerem, aztán meglátom, mi az. A kezembe csúsztatott valamit. Ugyanazt, amit régebben minden este a párnámra tett, hogy elűzze a rémálmaimat. A virágokat, amelyeket Vadonc barátjával évtizedek óta termeszt. Aranyszirmú rózsákat.

– Úgy születted, hogy a szíved tele volt tűzzel – mondja. – Még mindig benne van. Találd meg! Találd meg a tüzet magadban!

Elfordul, hogy távozzon, és én egyedül maradok.

Mély levegőt veszek, és megvizsgálom a hidat. Most még vadabbul leng, mintha tudná, hogy egy próba része. Az első lépésem a bátorság felé. Az erő felé.

Teszek egy lépést, majd habozok.

Biztosan le fogok zuhanni. Át fogok esni a rések között.

Egy szélroham oldalra lök, és hallom, hogy az egyik őrfelnevet mögöttem.

– Ostoba fiú – mondja halkan.

Nem először hallom ezt. De elhatároztam, hogy most utoljára.

Nagyot nyelek, és kilépek a hídra. Amint megteszem, egész testem oldalra dől, a szerkezet meginog, és a kezem megkarcolódik, miközben küzdök, hogy meg tudjak kapaszkodni a kötélben.

Anyám hangja visszhangzik a fejemben.

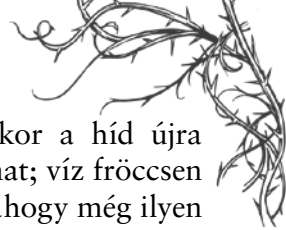
Találd meg a tüzet magadban!

Apám gyengének tart. Értéktelennek gondol. De téved.

Még egy lépést teszek, megbotlom, és előrezuhanok. Térdre esek, és zihálva bámulok a deszkák közötti réseken át. Pengeéles sziklák emelkednek odalent, több száz méterrel alattam.

Állj fel!, mondom magamnak. Állj fel!

Remegő lábakkal felálllok.

A térdem majdnem megroggyan, amikor a híd újra meginog. A só csípi az orromat és a torkomat; víz fröccsen a deszkák résein keresztül, a hullámok valahogy még ilyen magasra is elérnek.

Megcsúszom, és alig tudok megkapaszkodni, a tenyereim kisebesedik a kötélről.

Nem szabadna, de mégis megfordulok, hogy anyámra nézzek. Ő már visszafelé sétál a szárazföld felé, aranyszínű haja vadul lobog mögötte. Díszes ruhája elmosódik a világoszöld fűben. Éppen amikor azt gondolom, hogy milyen könnyű volt neki itthagynia, hogy máris elfelejtett, ujjai ökölbe szorulnak, mintha tudná, hogy megfordultam. Mintha tudná, hogy egy jelre fogok várni tőle.

Így az a vad híd már nem tűnik olyan veszélyesnek.

A szívem megnyugszik. Megfordulok, és ismét a Nap-sziget felé fordulok.

Amikor először próbáltam lángot idézni, anyám ökölbe szorította az ujjaimat, és megrázta a fejét. Azt mondta:

– A tűz nem a tenyeredben van. – Megérintette a mellkasomat. – Hanem itt.

Találd meg a tüzet magadban!

Meg tudom csinálni. Büszkévé tehetem anyámat. Meggyőzhetem apámat, hogy ne csak a szemében csalódással legyen képes rám nézni. Túlélem ezt a próbát. A tenyereembe szorítom anyám rózsáját. Ökölbe szorítom a kezem.

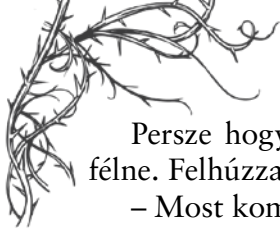
Még egy lépést teszek. Aztán még egyet.

És mint minden nehéz cél, ez is folyamatos, apró lépésekkel hódítható meg.

Amikor elérem a híd másik oldalát, előrebukom, és mielőtt a szélroham lesodorhatna a szikla pereméről, máris a szilárd talajra vetem magam.

Megcsináltam. Átjutottam. Mosolygok a fűben.

Fentről mély sóhajt hallok, és felnézek: egy magas, vörös hajú lányt látok, aki lazán támaszkodik a híd egyik pillérének, mintha a mögöttünk lévő négyszáz méteres mélység egy cseppet sem ijesztené meg.

Persze hogy nem. Soha nem láttam, hogy bármitől is félne. Felhúzza a szemöldökét.

– Most komolyan? Vissza kellett fordulnod?

– Fogd be, Enya!

A nevetése dalnak hangzik.

– Ez a legcsúnyább, amit valaha mondtál nekem, Oro!

Aztán kinyújtja a kezét, és segít felállni.

Mielőtt megvádolhatnák, hogy túl elnéző velem, megborzolja a hajamat, pedig tudja, hogy utálok. Enya néhány hónapja hirtelen megnőtt. Most már egyforma magasak vagyunk, és néhány óra sem telhet el anélkül, hogy ezt ne hozná fel.

– Jó. Örülök, hogy a Verőfényes föld már az első nap ront a jellemeden. Éppenséggel rád is fér, hogy egy kicsit gonoszabb légy, nem gondolod? Túl kedves vagy. Túl őszinte.

Persze hogy az vagyok. És ő az egyetlen, aki tudja, miért. Ez a tehetségem, ami ritka egy másodszülöttnél.

Tudom, mikor hazudnak az emberek.

A hazugságok keserűek és durvák, mint a homok a nyelvemen. Az igazságok édesek, mint a méz.

A hazugságok fájnak. Nehéz őszintének lenni, amikor folyamatosan érzem a körülöttem lévő hazugságok mérgeét. Évekkel ezelőtt elhatároztam, hogy mindig őszinte leszek.

Ha apám tudná, talán értékelné. Egyszer majdnem elmondtam neki. De ugyanazon a napon láttam, ahogy egy embert állító helyében egyszerűen hamuvá égetett.

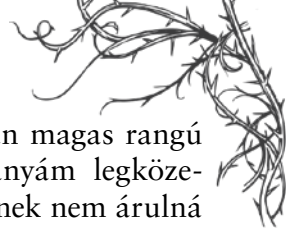
Abban a pillanatban elhatároztam, hogy soha nem fogok neki beszélni erről.

Túlzottan féltem attól, hogy mire használhatná fel.

És megértettem azt is, miért kérte anyám évekkal ezelőtt, hogy tartsam titokban a képességeim erejét.

Az aranyozott férfi újra felvillan az emlékeimben. Őszszepréselem a fogamat.

Enya megszorítja a vállamat, mintha érezné a bűntudatomat.

Enya a legjobb barátnőm – és egy olyan magas rangú nemesasszony lánya, aki véletlenül édesanyám legközelebbi gyermekkori barátnője is. Soha senkinek nem árulná el a titkaimat. Van egy titkos kódunk. Ha valaki hazudik, kissé felemelem az államot. Ha valaki igazat mond, szinte észrevehetetlenül meghajolok.

Néha ő is megpróbálja kitalálni. Mindig mondtam neki, hogy vannak, akik jól hazudnak. Vannak, akik *elhiszik* a saját hazugságaikat, ezért nehéz őket megfejtetni.

Enya szerint az adottságom hihetetlen. Valódi ajándék.

Leggyakrabban azonban átoknak érzem. Például amikor olyan kérdéseket teszek fel, amelyekre nem akarom tudni a választ.

– Készen állsz? – kérdezi, és az aranykastély felé húz. Az egyetlen jó dolog a kiképzés idő előtti elkezdésében az, hogy most ugyanabban az évfolyamban vagyunk.

– Nem – válaszolom őszintén, mert a saját hazugságaim is keserűek a számban.